

Φ. — "Ελα στέψε και σὺ τοὺς κροτάφους
καθενὸς κυνικοῦ Διογένους,
πλὴν ποτὲ μὴ σιμώνης· στοὺς τάφους,
ποῦχον μέσα τοὺς πόθους τοῦ γένους.

Μὴ σιμώνης σὲ πόθων μνημεῖα...
δὲν ἔσπνουν μὲ βρονταῖς, μὲ σπαθιά,
καὶ μὲ Στόλων καὶ Ἀμύνης Ταμεῖα...
μόνον τοῦτοι κοιμοῦνται βαθεῖα.

Τοῦτοι μόνον εἰς νύκτας ἐγκάτων
δὲν ἀκοῦν ἀλυσσίδες βαρεῖαις,
ποῦ σὲ πλάκες βροντᾶνε μνημάτων
καὶ σκληρῆς λαχταροῦν λευθεραῖς.

"Ελα στέψε σὺν Βάκχος μὲ κλήμα
Σειληνοὺς τῶν Ρωμηῶν φρενλαμένους,
πλὴν ποτὲ μὴ σιμώνης σὲ μνημα,
ποῦχει μέσα τοὺς πόθους τοῦ γένους.

Τοῦτοι μόνον εἰς νύκτας ἐγκάτων
δὲν ἔσπνουν μὲ κορδόνα καὶ ἐλῆαις,
γιατὶ ἔξορουν πῶς θάβρουν μ'προστά των
παχυδέρμων μονάχα κοιλιᾶς.

II. — Πειάξει' ἐκ τῶν τάφων, ὦ φίλοι τεθνεῶτες,
νὰ δῆτε κεχηνότες
μὲ ζωντανούς ἐκθάμβους
τοὺς νέους μας θριάμβους.

Εἴχ' ἐκλογὰς ἐγκάτοις
τὸ τιμημένον κροτάς,
καὶ ὁ Νίκος ὁ Λεβίδης ἐπωνομάσθη τῶρα
Φρότσος καὶ λιποτάκτης, Μαρίνα καὶ Πανδώρα.

"Ισως καὶ σεῖς ν' ἀκούσατε τὸν βρονχητὸν ἐκείνον,
ἴσως καὶ σεῖς ν' ἀκούσατε τὸν μαυρισθέντα θρῆνον.
"Ισως καμπόσοι καὶ ἀπὸ σᾶς τοῦ τάφου τὴν σιγὴν
κρυφὰ κρυφὰ ν' ἀφῆσατε,
καὶ μὲς σὴν ἐκλογὴν
μὲ ζῶντας νὰ ὑψηφίσατε.

Πατριώτης ὅταν εἶσαι
γὰ τῆς κάλπαις συγκινεῖσαι
καὶ παιδαίνεις καὶ πονεῖς,
καὶ νεκρὸς δὲν λησμονεῖς
τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου,
καὶ νεκρὸν σὲ γαλβανίζει
μὲ φωνή, ποῦ ξεφωνίζει
πρὸς ἀγῶνας προαλείφου.

Χαῖρε, πατριωτισμέ,
τῶν Ρωμηῶν καθηκόντων πρῶτον,
μόνε κρεῖκε καὶ δεσμὲ
ζωντανῶν καὶ τεθνεῶτων.

"Ελα πίνε, Φασουλῇ,
καὶ φανὸν μπεκοῦς δεινός...
νέα θάγωμε Βουλὴ
πρὸς τὰ μέσα τοῦ μηνός.

Πῶς λυποῦμαι τοὺτους ὄλους
τοὺς νεκροὺς τοὺς δυστυχεῖς,

ὅπου γὰρ στρατοὺς καὶ στόλους
δὲν θ' ἀκούσουν προσεχεῖς.

Δὲν μὲ μέλει νὰ πεθάνω, δὲν μὲ μέλει νὰ χαθῶ,
πλὴν μὲ μέλει ποῦ γὰρ πάντα τὴν Βουλὴν θὰ στερηθῶ,
ποῦ πατέρας δὲν θὰ βλέπω μαλλιαροὺς καὶ φαλακροὺς
νὰ ξαπλώνονται στὰς ἑδρας καὶ νὰ κάνουν τοὺς νεκροὺς.

Φ. — "Ω σεῖς νεκροί, τοῦ Μοῦκεδεν ἐκυριεύθ' ἡ πόλις
μὲ τρομερὰν σφαγὴν,
καὶ σὶν Διαποντίων τοὺς Ὀθονοὺς χθὲς μόλις
εἶχαν διαλογὴν.

Κι' ὁ Θεοτόκης σοβαρός,
ἀλλὰ καὶ λίαν ἱλαρός,
χωρὶς ἀποτελέσματα τῶν Ὀθονῶν νὰ μάθῃ
μᾶς κόπρασ' ἐδῶ πέρα,
καὶ τὸν περ' ἐκύκλωσαν ἀποτυχόντες Ἀθῶι
καὶ φίλοι μὲ γαστέρα

Ἀγαπητὲ Κορφιᾶτη,
χίλιναις φοραῖς σπολλάτη,
ποῦ βλέπεις τὴν μαυρίλα, μὰ δὲν τὴν ἔχεις ἔννοια σου,
μήτε γὰρ αὐτὴν καθόλου χαλῆς τὴν ζαχαρένια σου.

Σὺ δὲν ψηφῆς τῶν ψήφων τὴν μαύρη δυστυχία,
μὰ μὲ τὸ σκαρπινάκι σου
καὶ μὲ τὸ μπαστούνάκι σου
στὸ Ζάππειο πηγαίνεις καὶ σὴν Δειδροστοιχία.

"Αρθῶνα βροῖσκουν πάλιν οἱ κόρακες ἐδέσματα
μέσα σ' τῆς Μαντζουρίας τὸ σαροκοφάγον χῶμα...
πλὴν καὶ τῆς Ἀργιθέας ἀργοῦν ἀποτελέσματα
καὶ βουλευτὰ Καρόττης δὲν ἔγιναν ἀκόμα.

Μ' αἶμα κάθε γῆ μουσκεύει,
μὰ δὲν ξέρω πῶς ἐστάθη
νὰ μαυρίσουν τὸν Κοκκέβη,
νὰ μαυρίσουν τὸν κνὺρ Στάθη.

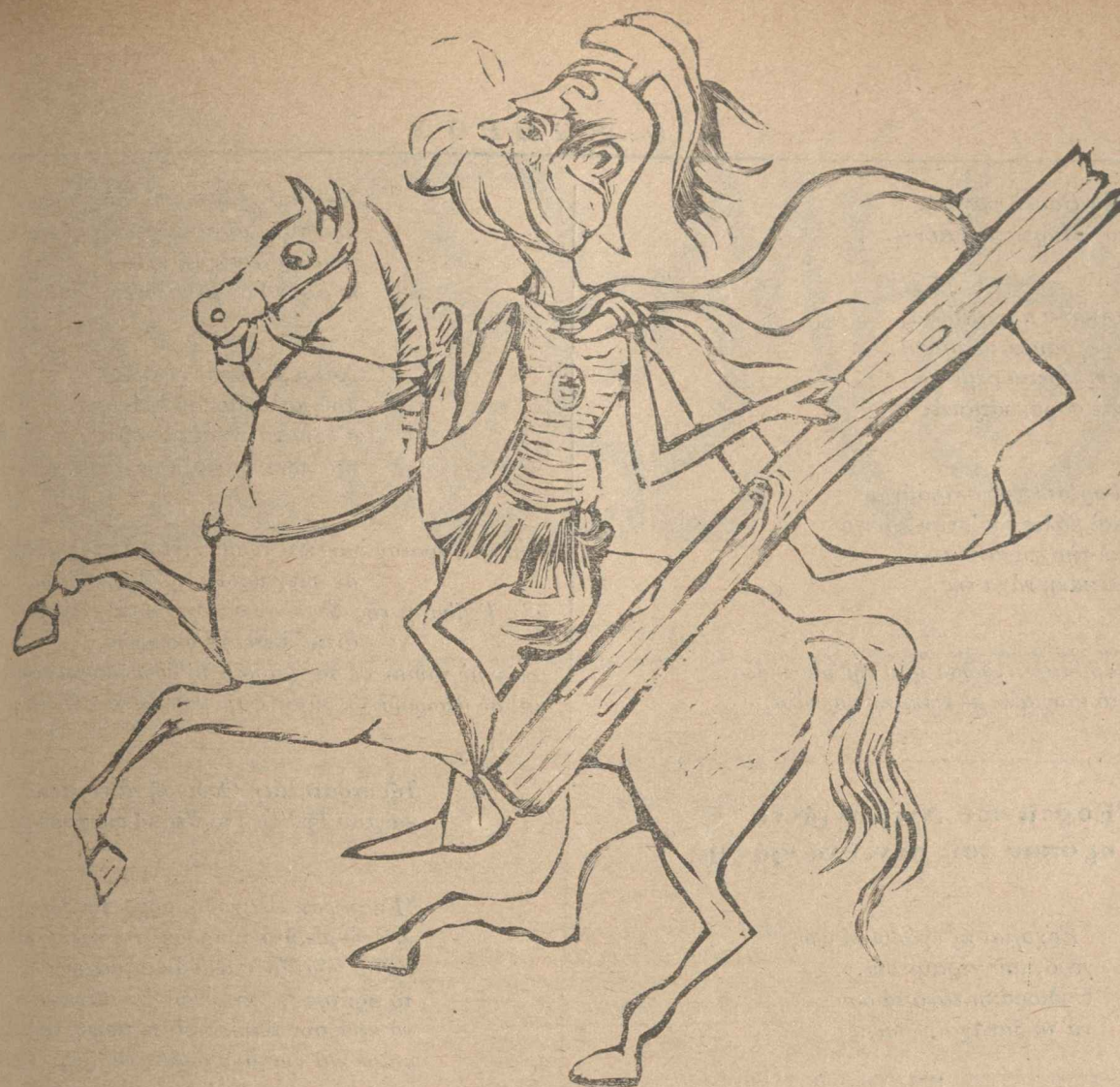
Τὸν Νοτζῆ καὶ τὸν Ὀγγίμα
χαιρετῶ μετὰ δειλίας,
μὰ καὶ τὸ φρικῶδες δράμα
δὲν ξεχνῶ τῆς Τριφυλλίας.

Κι' ὁ Κοκκέβης ὁ καὶ μένος
ἀνεπίστως μαυρισμένος.
Κι' ὁ κνὺρ Στάθης παραδόξως
ποτισθεῖς μὲ μαῦρον ὄξος.

Ποῖος δὲν ἔχασε τὸν νοῦ του
καὶ εἶναι τῶρα στὰ σωστά του ;...
μνημονεύσωμεν καὶ τοῦτου
τοῦ κληθέντος ἀποστάτου.

Εὐδὴν τὸ ψυχροαββατον, κολλήγα μου μπεκοῦ...
γὰ κύτταξε τί σκέλεθρα σιμόνουν κοῦτσα κοῦτσα...
βεβαίως θὰ διέσευσε τοὺς τάφους σας, νεκροί,
κι' ἡ τῶσον ἀπροσδόκητος μαυρίλα τοῦ Πλατούτσα.

Κοῖμα ποῦ Καδμεῖα νίκη' σὶν Πλατούτσα διεγέλα...
πάνε τόσα σύρρα καὶ ἔλα.
Ἡ κοιλὰς ἡ τῶν Ἀργείων τί τρελλοὺς δὲν εἶδε κόμους,
τί καὶ τοῦτα, τί καὶ τὰλλα...

κοῖμα ποῦτρεχαν' στοὺς δρόμους
μὲ ξεφωνητὰ μεγάλα :

Τοῦ Πλατούτσα τὸ καὶ τὸ
παῖ μίαν καὶ ἑκατό,
αἶψα καὶ τῆς ἀσπίδας τοῦ κυρίου Πολυγένη
πόσο τάχα νὰ πηγαίνει ;

II. — Τι σφαγεῖον εἰς τὸ Μοῦκεδεν, τί σφαγεῖον' στὸ Φουσοῦν,
καὶ τοσοῦτοι μαυρισθέντες
καὶ δεινῶς δοκιμασθέντες
ὀλοῦνα ξεφουσοῦν.

Τι ψυχροαββατον θρῆνος,
τί φρικώδης κοπετός !...
φεῦ ! ἀπέτυχε καὶ ἐκεῖνος,
φεῦ ! ἀπέτυχε καὶ αὐτός.

Ἔρχονται καὶ ἀποτυχόντες σὶν νεκρῶν τὸ πανηγύρι,
καὶ βοῦοι σὺν κοιμητήρι,
καὶ μὲ μούτρο κεχοιμᾶρι
θρέπουν τῆς ἱλῆς κλωνάρι.

Κι' ὑπὸ κατηφεῖς ἱτέας
ἀνατείνουν τὰς πυγμάς,
καὶ θρηνοῦν τὰς τελευταίας
τῶν ἱλπίδων τῶν σιγμᾶς.

Τώρα χάνουν τὸν καιρὸ τους
χασομέρηδες ἀργοί,
καὶ ἔβλεπαν μὲς σ' ὀνειρώτους
πῶς θὰ γίνοντο Ὑπουργοί.

"Ελα, Φασουλῇ μου, πίνε,
κι' ἡ Βουλὴ ποσὼς δὲν εἶναι
Σύλλογος ἐπιστημόνων καὶ σοφῶν Ἀκαδημία,
καθὼς ἴσκουσε καὶ ὁ γέρος,
ἀλλὰ πρέπει νάιναι μέρος
πατριωτικῶν τσολλάδων, ποῦ φρομάρουν τὰ Ταμεῖα.

Τέτοιος πρέπει βουλευφόρος νάσαι πάντα, κουνενέ,
καὶ νὰ κάθεσαι σὴν κόχη,
καὶ ὅταν λέν οἱ νῆστες νὰ
σὺ νὰ λὲς χορτάτος ὄχι.

Κι' ὅς τοιούτος νὰ τιμᾶσαι
τὴν Ταμῖα νὰ θυμᾶσαι,
καὶ νὰ πέφτης νὰ κοιμᾶσαι.

Φ. — Μὲ κούραις καὶ μὲ φέμμαται
πόσοι δὲν προπαυδεύονται...
μὲ πόσον πόσον αἵματα
κοιτάδες δὲν ἀρδεύονται.

"Ο κόσμος εἶναι χασοπλό...
δὲς μου νεκροῦ κεφάλι
κρᾶσι νὰ βάλλω καὶ νὰ πρῶ
μὲ σένα τὸ βουβαλί.

Κύττα τριγύρω ζωντανούς, ἐνλόσοφε μέγαλε,
καὶ γὰρ νερὸ μὲς σ' τὸ κρᾶσι τὰ δάκρυά των βάλε.

"Η δόλια μας ἡ μάνα
κυρτὴ καὶ κουρασμένη

νέα Βουλή φαγάνα
τὸν Μάρτη περιμένει.

Ἀκούει παραμύθια,
προγράμματα τρανά,
καὶ ρέβεται ρεβίθια
καὶ σαρακοστηανά.

Φορέστε της σπιρούνηα
καὶ βάλτε την' στήν κούνηα
μέ την φαγάνα της
νὰ κάνη νάνα της.

Εὐὰν τὸ ψυχασάββατον... δώσε μου τὴν μπουνάλα,
καὶ σπάσε μου τὸ καύκαλο με νεκρική κανκάλα.

Ἔορτὴ τοῦ Ντελνιγλάννη
κί' ὅπου τοῦ πονεῖ νὰ γζάννη.

Ἔρχομαι κί' ἐγὼ σιμά σου,
γέρο, ποῦ γεραίρεσαι...
Θοδωράκη, τὸνομά σου
νὰ τὸ ξαναχαίρεσαι..

Νίκη σ' ἔστειψε τελεία,
Στρατηλάτη Κορδοῖα,
καὶ τὰ πρῶτα μεγαλεῖα
σ' ἐχαιρέτησαν ξανά.

Τὶ πανήγυρις χροσῆ !
νέον σφρῆγος, νέα δραῖσις,
καὶ στεφάνια, Μωῦσῆ,
δρασκελῆς γὰ νὰ περάσῃς.

Νὰ ζήσῃς χίλια χρόνια
καὶ νᾶσαι μὲ χαρά,
γερός σὰν τὰ καθρόνια
καὶ σὰν τὰ πατερά.

Νέας οἰκονομίας
νὰ φέρῃς ἀπηνεῖς,
κί' ὅμως ἐκ βουλιμίας
νὰ μὴ βογγᾷ καρεῖς.

Στρατῶν καὶ σιόλων νέον ἡ δραῖσις ν' ἀννυνῆται
κί' ἀπ' ὅλους κί' ἀπὸ μᾶς,
κί' ἐν τούτοις ὁ Ταμίας ποτὲ νὰ μὴν ἀρνηῖται
νὰ κάνη πληρωμᾶς.

Τὸ μεγάλο τὸνομά σου
νὰ τὸ χαίρεσαι, παππούλη...
μέ τὸ νέον πρόγραμμα σου
χόρτασέ μας κοτοπούλι.

Καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου
πρὸ τοῦ λάμποντός σου θρόνου
γόνυ ταπεινὸς νὰ κλίνω
κί' ὅλο νὰ σὲ μεγαλύνω.

Χαῖρε, δένδρον εὐθαλές,
ποῦ πολύκαρπον ἐφάνης...
σ' ἐξυμνῶ γι' αὐτὰ ποῦ λές,
πρὸ πολὺ σὰν δὲν τὰ κάνης.

Καὶ τοῦ χρόνου σὰν καὶ τώρα... νέα νίκη καὶ μεγάλη...
σὲ συγχαίρουν κί' Ἀγγλογάλλοι,
κί' ὁ Ρεβίνθης τῆς Σερίφου σὲ συγχαίρει φλογερός,
ἂν κί' ἀπέτυχε σκληρῶς,
πλὴν μὲ τοῦτον σὲ συγχαίρουν κί' ὅσοι τρώγουν ἐρεβίνθους
καὶ σὲ θεωροῦν ὡς μῖτον' στής κοιλῆς τοὺς λαβυρίνθους.

Τῷ στρατηλάτῃ Θοδωρῇ τὰ νικητήρια
καὶ τοῦ Ρεβίνθης τὰ θεωρὰ συγχαρητήρια.

Ἐκαμψαν Βλαχοδήμαρχοι τὴν ράχη των,
κί' ἐγὼ μ' αὐτοὺς προσκλίνω καὶ συγχαίρω σε,
μὰ σὺ κρατῶν σανίδ' ἀκατιμάχητον
τὸ κράτος ἐκ κινδύνων ἐλευθέρωσε,
νὰ κράζουν ὅπως ποῖν πλειοψηφίαι :
χαῖρε καὶ νῦν, ἀνύμφευτε νυμφίε.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πάρτε τῶν Ἑλληνοπαίδων τὰ μεγάλα ποταμύθια,
ποῦ παρόμοια δὲν βγήκαν μέχρι σήμερον ἀλήθεια,
τῆς κυρίας Ἀρσινόης τῆς Παπαδοπούλου κί' ἄλλο
νέον ἔργον ἄξιόν της, ποῦ κί' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω
πρόξενον θὰ γίνῃ πάλιν χρησιμότητος πολλῆς...
τόμους τρεῖς θ' ἀποτελέσῃ γλαφυροὺς κί' αὐτοτελεῖς.
Ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος τόμος ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς,
«ὕπὸ τὴν σκιὰν ἐλαίας» μὲ σελίδας ζηλευτάς,
μὲ διδάγματα γενναῖα καὶ μὲ πλοῦτον φαντασίας
καὶ χρωματιστὰς εἰκόνας κατὰ πάντα θαυμασίας.

Εἶχα καιρό, μωρὲ παιδιὰ, νὰ πάλω τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατὰστημά τὸ κομοδακονοτό,
τοῦ Γεωργίου τὸ κατὰστημά τοῦ Παπαϊωάννου,
ποῦναι τὸ καταπύριον κάθε πρωτενοναῖου,
καὶ στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν φεγγεβολεῖ καὶ λάμπει,
κί' ὅπως τὰ βλέπει σταματᾷ καὶ θέλει μέσα νάμπη.
Τὰ χελιδόνια, βρὲ παιδιὰ, μᾶς ἤλθαν τὰ Μαρτάκια
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ ροῦχα τὰ νοιζήτσια.
Τὰ χελιδόνια κελαιδοῦν καὶ τῆς φωνῆς των πῆγουν,
κί' ὅσοι μ' ἐλπίδα τρέφονται πῶς Ὑπουργοὶ θὰ γίνουν
ἂς σπεύσονται στοῦ κατὰστημά τοῦ Γεωργίου μὲ παρὰ
νὰ καταλάβουν τί θὰ πῇ βελὰδα μὲ φορὰ.
Εἶναι τεχνίτης θαυμαστὸς ὁ Παπαϊωάννου
καὶ γὰρ τοῦ Λάππα τὸ κορμί καὶ γὰρ τοῦ Καραπάνου.